

DÜNYA POLİTİKASINDA KÜRESELLEŞME VE ATATÜRK

*Dr. Necati Ulunay UCUZSATAR**

Küreselleşmeden Ne Anlıyoruz?

Tüm dünyada olduğu gibi; Türkiye de, üçüncü bin yıl başında, iletişim devrimi ve teknolojinin akıl almaz boyutlara varması nedeniyle, adına 'küreselleşme' denilen Batı kaynaklı yeni tür bir gelişimin etkileriyle çalkalanmaktadır. Böyle bir ortamda, 1990'lı yıllardan sonra ortaya çıkan soğuk savaş sonrası dünyanın, haklı olarak, önceki dönemlere kıyasla kayda değer bir şekilde değişik ve farklı olduğunu düşünenler bulunduğu gibi; bunu, Batı kapitalizminin ve modernleşmesinin yükselişi ya da dünya politikalarının, kökten değişikliklerle global esaslara dönüşümü olarak algılayan aydınlar da var.

Konuya, yakın tarihten küreselleşmeye ışık tutan bir kısım gelişmelerle girelim. Anımsanacağı üzere; 1980'li yıllardan itibaren, Doğal Bilimler Uzmanı Thomas Kutn'den sonra, dünya politikasının şekillenmesinde ve yürütülmesinde 'paradigms-örnek listeler' olarak bilinen 'realizm-gerçekçilik', 'liberalizm-özgürlükçülük' ve 'world-system-dünya sistemi' adlı üç teorinin etken olduğu tartışılmaya ve gerçeklerin, bu tartışmalarda öne sürülen fikirlerde yattığı söylenmeye başlandı. Dikkati çeken nokta, bu üç teorinin, küreselleşmeyi farklı açılardan görmesiydi¹.

Realistler: "Dünya politikasının asıl aktörleri, bağımsızlıkları yasal olarak onaylanmış devletlerdir. Bu devletler, ulusal çıkarlarını elde etmek için kazanımlarını sürekli biçimde artırma çabası içindedirler. Bu, yeryüzünde başka bir devletin egemen olmasını önleyici askerî güçlere dayanan dış politikaların uygulanmasına ve güç dengelerinin doğmasına yol açar. Küreselleşme, dünya politikasının coğrafi bölümlenme esasıyla ulus devletlerine ve onların bağımsızlığına dayandırılan en seçkin özelliğini ortadan kaldıran bir alternatif değildir. Küreselleşme, bizim sosyal, ekonomik ve kültürel yaşamımızı etkileyebilir; fakat devletlerin bireysel olarak kendi değerleriyle katıldığı uluslar arası politik sistemine üstün olamaz."

* İstanbul Kültür Üniversitesi, Hukuk Fakültesi Öğretim Görevlisi.

¹ J. Baylis-S. Smith, *The Globalization of World Politics, An Introduction To International Relations*, Oxford University Press, New York 1999, s. 2-7.

Liberalistler: “Dünya politikası, güç dengelerinden değil; ekonomik, çevresel ve teknolojik üstünlük ve bu konularla yönlendirilmiş müşterek ulusal çıkarlara dayanan uluslararası kuruluşların, uluslar arası hukuk, norm, rejim ve anayasal kuralları kapsayan etkinliklerinden kaynaklanır. Küreselleşme, dünya politikasının uzun yıllar devam eden değişiminin son ürünüdür. Dünya politikasının ulaştığı bu noktada devletler artık, kendi bağımsız politikalarını sürdürmekle yaşayamaz hale geldiler. Haberleşmedeki atılımlar ve teknolojik devrimler böyle bir yaşamı olanaksız kıldı.”

“Yeni Yapılanma” veya “Yeni Marksizm” de denilen “World-System” teorisini savunanlar da: “Küreselleşme, devletlerin hareket özgürlüklerini kısıtlayan, devletlerden ve askeri meselelerden çok, dünya ekonomisine egemen olan sınıfsal güçlerin yarattığı hileli bir düzendir. Kesinlikle yeni bir şey değildir. Uluslar arası kapitalizmin, Batı tarafından daha da ileriye götürülmek üzere yönlendirilen gelişim evresidir. Bu şekliyle ülkeleri ve ulusları birbirine yaklaştırıp bütünleştirmekten çok; dünyada daha derin ayrıcalıklara ve bölünmelere neden olmaktadır. Burada egemen güç devletler değil; uluslar arası kapitalizmdir ve bütün devletler onun koyduğu ilkelere göre hareket eder” fikirlerini öne sürdüler.

Bu teorilerle birlikte, üzerinde kafa yorulmaya başlanan ‘küreselleşme’ kavramı, basit anlamıyla; coğrafi olarak birbirlerinden oldukça uzakta bulunsalar da, dünya ulusları arasındaki bağımlılıkları artıran ilişkileri ve bu ilişkilerden doğan olayların, eskiye oranla ülkeleri daha fazla etki altına alma özelliğini ifade eder oldu.

Günümüzde, 1972’de Modelski’nin ve 1976’da Morse’un ortaya koyduğu gibi, modernleşme ve endüstrileşme ile ve 1960’da Walt Rostow’un vurguladığı ekonomik büyüme ile yakından bağları olan ‘küresel dünya’; politik, ekonomik, kültürel ve sosyal olayların, her geçen yıl dünya uluslarını birbirine daha fazla yaklaştırdığı bir ortamı simgelemektedir.

Küreselleşme olgusuna, 1964’de, Marshall McLuhan, “Küresel Kasaba”; 1968’de, Cooper, “Ekonomik Uluslar arası Bağımlılık”; 1972’de, John Burton, “Dünya Toplumu”; 1977’de, Hedley Bull, “Uluslar arası Toplum”; 1992’de, ABD’nin Dışişleri Bakanlığında görevli Francis Fukuyama, “Tarihin Sonu” sözcüklerini dünya literatürüne sokarak katkıda bulundular. Bugün artık hemen her alanda; küresel pazar, küresel savaş, küresel barış, küresel ticaret, küresel ilişkiler, küresel politika, küresel haberleşme, küresel silahlar, küresel tehdit, küresel hırs, küresel kültür, küresel ekonomi, küresel ekoloji, küresel çevre sorunları vb. sözcükleri sıkça kullanır hale geldik.

Küreselleşmenin Çelişkileri:

1996’da, Hirst ve Thompson, küreselleşmenin; ulusal hükümetleri, küresel trendler karşısında kesinlikle güçsüzleştirdiğini öne sürdüler. Onlara

göre bu durum, küresel ekonomik güçlerin kontrolü ve zararsızlığı için, çıkarları müşterek olan ulusların birbirleriyle bütünleşmelerine yol açtı².

Öte yandan, küreselleşme olgusuna karşı olanların düşüncelerine göre, “*Dünya ticaretinin büyük bir kısmı, ulusal şirketlerin yarattığı uluslar arası ticarete dayanmaktadır ve bugünkü uluslar arası ticaretin etkinliği 1870 ile 1914 yılları arasında olandan fazla değildir. Gelişmiş ülkelere gelişmemiş ülkelere kapital ve refah düzeyini yükseltici atılımlar görülmektedir. Bu şekil etkinlikler, gelişmiş ülkelerin kendi aralarında ortaya çıkmaktadır. Dünya ekonomisi küresel değildir. Ticaret, finansal kaynaklar ve yatırımlar, üç blok arasında (Avrupa-Kuzey Amerika ve Japonya) yoğunlaşmıştır. Küresel ekonomik pazarları ve politikaları bu üç blok yönlendirilmektedir. Dünya üzerinde hiç telefon görüşmesi yapmamış insanlar çoğunluktadır. Küreselleşme, sadece gelişmiş dünyada huzur sağlayıcı ve refah artırıcı rol oynamaktadır. Etkileri açısından küreselleşme çok fazla eşitsizdir ve ekonomik, politik, kültürel ve tarihsel değerler bakımından yoksul ve gelişmekte olan ülkelere Batı değerlerini dayatan Batı emperyalizminin en son evresidir. Küresel olan tüm güçler, Batı dünyasınınındır.*”³

Küreselleşmeye aykırı olan bu görüşleri haksız bulmak olası değildir.

Örneğin, Batılı olmayan ve Batıdan kaynaklanmayan Asya’daki ülkelerin tarihsel ve kültürel değerlerine ne olacak? Neden o değerler de, bu yeni doğan küresel dünya ile uyumlu hale getirilmiyor?

Küreselleşmeden sonra, liberal kapitalizmin sömürsüyle yoksullaşan bir çok ülke var. Küreselleşmenin, teknolojisi zengin ve güçlü olan emperyalist devletlerin teknolojisine ve istismarcı olan sömürge siyasetinin de, sadece kendi çıkarlarına hizmet ettiğini, amaçlarına ulaşmak için uluslar arası uyuşturucu kartellerini ve terörizmi alet olarak kullandıklarını iddia eden düşünürler olduğu gibi; ‘*Global Hükümet-Küresel Otorite*’ nasıl gerçekleşecek? Demokratik bir dünya düzeninde bu yönetim ne kadar güvenilir olabilir? Uluslar arası askeri terminolojide, ‘*Kitle İmha Silahları (Weapons of Mass destruction)*’ olarak bilinen uluslar arası füzeler, nükleer, biyolojik ve kimyasal silahlar gibi silahlar ve tüm kaynakları ellerinde tutan petrol şirketleri bir merkezden nasıl yönetilecek? Ya da demokratik olarak bunların ait olduğu devletleri, yönetimine nasıl katacak? sorularını yöneltenler de bulunmaktadır. Burada, bu sorulara, bugüne kadar ‘*küreselleşmeyi ve küresel bir dünya düzenini*’ savunanların yanıt veremediğini belirtelim.

Yine bir kısım düşünürler ve yazarlar, “*Uluslar arası Af Örgütü ve Çevre Örgütü gibi uluslar arası örgütler dahi, emperyalizmin aktörleri ola-*

² J. Baylis-S. Steve , *a.g.e.*, s.10.

³ *a.g.e.*, s.11.

arak görev yapmaktadırlar. Batı, küreselleşmeyi bir yandan kendi zaferi olarak gösterirken; diğer yandan ulusal ekonomilerin küreselleşen dünya ekonomisine yaptığı büyük katkıları görmezlikten gelmektedir. Örneğin 'Asya Kaplanları' (Singapur, Tayvan, Malezya, Kore)! Üstelik bu ülkeler Batı değerlerini reddetmektedirler. Böyle bir başarı sağlamışlarsa, Batı'nın değil de, kendi değerlerinin yücelmesiyle daha başarılı olabilme olasılığına karşı Batı kaynaklı küreselleşme konularına ne olacak? O zaman, insan hakları, dinsel ve töresel bakımlardan Batı ve Asya değerleri çatışacak"⁴ demektirler.

Küreselleşme Kavramının Doğuşu ve İçeriği:

Bilindiği gibi, 'Uluslar arası' sözcüğü, ilk kez Jeremy Bentham tarafından 1780'lerde kullanıldı. Bu tarihten önce insanlık, uluslar arası ilişkilerden söz etmiyordu. İki yüz yıl sonra, 1980'lerden itibaren 'küreselleşme' konuşulur oldu.

'Global-Küresel' ve 'Globalizm-Küreselcilik' terimleri, tarihte ilk kez, Reiser ve Davies'in 1944 yılında basılmış olan küçük bir okuma kitabının 212'nci ve 219'ncü sayfalarında yer aldı ve gene tarihte ilk kez, Webster Lügatına 1961 yılında, 'Globalization-Küreselleşme' olarak girdi. Böylece, 'National-Ulusal', 'Internationalization-Uluslararasılaşma'dan; 'Global-Küresel', 'Globalization-Küreselleşme'ye gelindi. Herhalde bu gidişin sonu ve bundan sonra ulaşılabilecek evresi, 'Universal-Evrensel' olacak ve insanlık, 'Universalization-Evrenselleşme' sürecine vardığında, bambaşka bir boyutun ortamında mücadele edecek.

Küreselleşmenin içeriğini de iyice anlayabilmek için, günümüze değin yapılmış aşağıdaki bir kısım tanımları gündeme getirmek gerekmektedir:

Roland Robertson (1992): "Küreselleşme, sadece uluslar arası bağlantılılığın somut kısımlarını değil; aynı zamanda dünyayı tek bir yer olarak algılama bilincinin derinliği ve kapsamı gibi kültürel ve soyut meseleleri de içerir."

Martin Albrow-1990: "Küreselleşme, dünyadaki halkların bir tek dünya toplumu ve küresel toplum olma yönündeki işlemlerinin tümüdür."

Anthony Giddens-1990: "Küreselleşme, birbirinden birçok mil uzaklıkta olan bölgesel olayları, dünya çapında sosyal ilişkiler olarak birbirine irtibatlılıkta yolunda yoğunlaşma olarak tanımlanabilir."

Robert Cox-1994: "Küreselleşmenin özellikleri; devletin uluslararasılaşmasını hızlandıran üretimin uluslararasılaştırılması, işçiliğin uluslar arası bölümlenmesi, güneyden kuzeye göçme hareketleri, birbirleriyle reka-

⁴ a.g.e., s. 11.

bet eden çevre gibi işlemlerin, devletleri küresel bir dünyanın birer şirketi haline getirmesidir.”

Rosabeth Moss Kanter-1995: “Dünya ürünlerinin ve fikirlerinin aynı anda her yerde bulunduğu küresel bir market oluyor.”

Martin Khor-1995: “Küreselleşme, üçüncü dünya olarak birkaç yüzyıl önce sahip olduğumuz kolonileşme diye adlandırılmış olan şeydir.”

Küreselleşen Dünya Düzeninde Türkiye Olarak Dikkatimizi Çekenler:

Bütün bunları belirttikten sonra, dikkatlerimizi dört noktada toplamamız gerekmektedir:

Birinci Nokta: Tüm bu gelişmelerin ve küreselleşme kavramı üzerinde bugüne kadar yazılmış olan belki binden fazla kitabın ve binlerce makalenin, Batı güdümlü ya da kaynaklı olmasıdır.

İkinci Nokta: Görüldüğü gibi, günümüzdeki güncel tartışmaların bir kısmında öne sürülen bağnazca bir yaklaşım ve algılamayla, küreselleşmeye karşı durulamaz. Küreselleşme ve etkileri bir gerçektir. Öylesine bir gerçektir ki; günümüzün dünyasında OECD (The Organization of Economic Cooperation and Development), IMF (International Monetary Fund), WB (World Bank), WTO (The World Trade Organization), BIS (The Bank for International Settlements), OAU (Organization of African Unity), OSC (Organization of Security and Cooperation), HE (Human Environment gibi örgütler, global bir yönetime yönelik yolunu açtıkları gibi; burada adını vermekle zaman kaybetmek istemediğimiz diğer bir çoklarının yanında, uluslararası pazarların düzenlenmesini ve malî politikaları yürüten “Moody’s Investors Service” ya da ISMA (International Security Market Association) ve benzeri küresel sosyal hareketleri düzenleyen bir çok kurumlar da mevcuttur. Birleşmiş Milletlerin bugün küresel kararlar aldığı, UNSC (United Nations Security Council)’nin veya NATO’nun ya da başlı başına ABD, İngiltere ve Fransa gibi güçlü devletlerin, Birleşmiş Milletler Kuruluşunu yönlendirerek dünyanın çeşitli bölgelerine askerî müdahaleler yaptıklarını biliyoruz.

Bütün bunlar, seçkin bir yer işgal etmesine rağmen; bölgesel ülkeler ve devletler arasındaki, özellikle coğrafi sınırlar bakımından bireysel olan önemli algılamaları, sınırsız bir dünyaya doğru yöneltmekte ve küreselleşmeyle birlikte, böylesine devletlerin bağımsızlığına yönelik milliyetçi algılamaların önemini yitirmesine neden olmaktadır. Ayrıca küreselleşmenin, ‘uluslararasılaşmadan’ farklı olduğu da anlaşılmaktadır. ‘Uluslararasılaşma’, ulusal güçler arasındaki bağların güçlendirilmesinde yoğunluk kazanma işlemidir. Bunun sonunda ülkeler, birbirleri üzerinde derin etkilerde bulunurlar; ancak yine, ayrı ve bireysel değerleriyle baş başa yaşarlar.

Belirlenmiş fiziksel sınırlarla birbirlerinden ayrılırlar. Halbuki, küresel dünyanın ve küreselleşmenin araçları sınır tanımaz. Bilgisayar ağı, internet, küresel haberleşme araçları, elektronik yayın yapan dünya basın ve yayın kuruluşları, global uydu sistemler ve web siteleri; ülkeler arasındaki sınırlardan etkilenmeden küresel iletişimi işletmektedirler. Küreselleşme, kültürel ayrılıklara ve aykırılıklara da bir son getirmektedir. Bu nedenle, konum, mesafe ve bölgesel fizikî sınırlar tanımamaktadır. Koruyucu devlet, yerini, yönlendirici devlete bırakmaktadır. Devletin ekonomideki doğrudan işletmeci rolü azalmaktadır. Devlet, özel sektöre sadece stratejik yönlendirmede destek olmaktadır.

Üçüncü Nokta: Yukarıda sözünü ettiğimiz Batı kaynaklı bazı yapıtlarda ‘coğrafya’, yalnızca devletlerin konumu ve sınırları yönüyle ele alınmaktadır. Asıl önemli olan kanaatimizce bu değildir. Jeopolitik, jeostrateji ve bu iki bilimin küreselleşme ile ilgili bağlantılarına hiç değinilmemiş olması ilginçtir. Emperyalizmin anasının; İngiliz H.Mackinder, Alman K. Ritter (1779-1853), Fransız Vidal De La Blache (1831-1892), N.J. Spykman (1839-1943), Alman K. Ratzel (1844-1904) ve Mahan gibi bilim adamlarının, XVIII ve XIX’ncü yüzyıllarda bir bilim olarak ortaya çıkardıkları ve en basit anlamıyla ‘coğrafyaya dayalı siyaset’ ya da ‘coğrafyanın siyaseti yönlendirmesi’ olarak algılanan jeopolitik bilimi olduğu bilinmektedir⁵. Bu bilim, her iki dünya savaşının nedeni oldu. II. Dünya Harbinde, Alman-Rus Savaşı için Göbels’in, “*Bu savaş bir taht veya bir mihrap için değildir. Bu savaş, ilk madde, kauçuk, demir, tereyağı ve maden içindir*”⁶ sözünü anımsattıktan sonra; özlü anlamıyla jeopolitiğin, yeryüzüne ve onun, insan yaşamının ve devletlerin bekası (varolmaları ve varlıklarını sürdürebilmeleri) için sahip olduğu yer altı ve yerüstü stratejik kaynaklarına egemen olma veya ele geçirme yollarını öğreten bir bilim olduğunu⁷ dikkatlerden uzak tutmamamız önemlidir.

Dördüncü Nokta: Gerek Batı kaynaklı eserlerde; gerekse yurdumuz içinde yayınlanmış küreselleşmeyle ilgili kitaplarda ve aynı konuda görüş öne süren basın ve yayın organlarında, küreselleşmenin; “ulus-devlet ve ülkelerin bağımsızlığına” ters düştüğü ya da çeliştiği yolunda ve daha çok, ekonomi yönüyle algılanmış olmasıdır⁸. Daha da ileri gidilerek, ulus-devlet yapısı; küreselleşme önünde engel görülmektedir.

⁵ N. U. Ucuzsatar, *Askeri Coğrafya*, Harp Akademileri Basımevi, İstanbul 1986, s. 30-31.

⁶ N. U. Ucuzsatar Necati, *a.g.e.*, s. II.

⁷ Jeopolitik-Jeostrateji ilişkisi için bkz. P. Celeirer, *Jeopolitik ve Jeostrateji*, Genelkurmay Basımevi, Ankara 1963, s. 51.

⁸ O. Ulagay, *Qua Vadis? Küreselleşmenin İki Yüzü*, Doğan Kitapçılık A.Ş., İstanbul 1999, s. 117-124.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve Küreselleşme:

Yukarıdaki dört noktaya dikkatlerinizi çektikten sonra, insanlığı farklı bir dünyaya götürme iddiasında olan küreselleşmenin, Türkiye Cumhuriyeti Devleti için ne anlama geldiğini, Atatürkçü bir yaklaşımla onu nasıl algılamamız ve ne yapmamız gerektiğini değerlendirelim.

Günümüze değin gelen uygulamalar sonunda ortaya çıkmış ve Türkiye'yi de etkisi altında bulandıran bir kısım gerçeklere göz atalım:

Çeşitli istatistiksel araştırmalara göre; küreselleşmenin, ekonomik yönüyle ortaya koyduğu gibi, hâlen dünyanın %35'i resesyona içindedir ve yoksul insan sayısının, üç milyarı geçtiği bilinmektedir. Amerikalıların, 1998'de, tüketim için 5 trilyon dolar harcadıklarını ve buna karşın, bir kuruşluk tasarruf yapmadıklarını; üstelik, bu ülkede yaşayanların, kazançlarından fazlasını tükettiğini ve bu küresel adaletsizliğin haksız boyutlarının ne denli korkunç bir gerçek olduğunu; Amerikalı Profesör Warren Bennis'in, "*Amerikalılar, geçen yıl tüketimleri için 5 trilyon dolar harcadılar ve bir kuruşluk tasarruf yapmadılar. Biz sanki tüketerek ruhunu tatmin eden bir millet haline geldik*"⁹ sözlerinden anlamak olasıdır.

Görüldüğü gibi küreselleşme, iddia edilenlerin aksine; eşit paylaşımı değil, eşitsizliği ve dengesizliği körüklemektedir. ABD'nin GSMH'sinin, dünya toplamındaki payının %28'e fırladığı ve sanayi devriminin henüz filizlendiği XIX'ncü yüzyıl başlarında Avrupa'da kişi başına gelir, Hindistan ve Afrika'ya kıyasla %30'un üzerinden iken; günümüzde, bu oranın yüz katın üzerine çıktığını da belirtelim. Böylece küreselleşmenin; emperyalist hırsları ve gelecekte günümüzün dünyasındaki çıkarların ve bu yüzyıla dayanan hesapların değişebileceği endişesiyle, Avrupa Birliğinin '*Euro Para Birimi*'ne de katılmayan İngiltere'nin desteğindeki Amerika Birleşik Devletlerini, yerkürenin tek egemeni durumuna sokan asimetrik bir gelişmeye ortam hazırladığı ortaya çıkmaktadır.

Türkiye açısından diğer bir önemli nokta; I. ve II. Dünya Savaşlarının nedeninin, Müttefik Devletler (Büyük Britanya İmparatorluğu, Fransa, İtalya ve Rusya) ile Merkezî Devletlerin (Almanya, Avusturya-Macaristan, Osmanlı İmparatorluğu) arasında yapılmış bir jeopolitik dünya egemenliği savaşı ve H.Mackinder'in jeopolitik tezinin gerçekleştirilmesi çabası olduğunun unutulmamasıdır.

O tarihlerde bu tez; zamanımızda da konumu nedeniyle, '*NAFTA (ABD, Kanada, ve Meksika)-Avrupa Birliği (15 Üyeli Devlet)-Japonya, Asya*' ekonomik güç merkezleri arasında benzer rolü oynamayı sürdüren Anadolu'nun merkezinde yer aldığı Avrasya'nın ele geçirilmesini ve ancak böy-

⁹ a.g.e., s. 83.

lece, global hakimiyetin elde edileceğini öneriyordu. Hitler, “Alman Hayat Sahası”nı kontrol altına alamadığı için kaybetti.

Üçüncü bin yıl başlarında da, büyük güçler arasında, jeopolitik ve jeostratejik bakımdan, Avrasya’ya egemen olma ya da üstünlük sağlama mücadelesi sürmektedir. II. Dünya Savaşından ve 1990’lı yıllardan itibaren soğuk savaş döneminin sona ermesiyle birlikte, Türkiye de dahil olmak üzere; Balkanlar’da, Kafkaslar’da ve Ortadoğu’da bölgesel çatışmaların çıkarıldığı tüm bölgeler, bu politikalara hizmet etmektedir. (İran, Irak, Suriye, Kafkasya, Balkanlar, Türkiye, Afganistan, Azerbaycan, İsrail, Filistin). IMF (International Money Fund), UN (United Nations) ve terorizm; bu bağlamda, emperyalist ülkelerin araçları rolünü oynamaktadır.

1990’da, İngiliz Ekonomi Uzmanı Ohmae, küreselleşmeyi; “*evrensel eşitliğin, refahın, barışın ve özgürlüğün aydınlığında sınırsız bir dünya*” olarak açıklamakta; ancak, bunun nasıl gerçekleşebileceğini ve böyle bir dünyanın küresel esaslarını ortaya koyamamaktadır.

Soralım:

Bu yüksek idealin gerçekleşme olanağı var mıdır? İnsanlık, yeryüzünün yamasal kaynaklarını eşit olarak ve hakça paylaşabilecek midir?

Bize göre bu fikirler; emperyalistlerin, ulus devletlerine içirmek istedikleri zehri, altın kadehte sunmalarından başka bir şey değildir ve hayalden öteye geçemeyeceği için, jeopolitik ve emperyalist çıkarlar uğruna savaşlar, çıkar çatışmaları ve çekişmeler sürüp gidecektir. Böyle bir amaca bina edilen uzun süreçli stratejiler, devletlerin ya da ittifak gruplarının ulusal çıkarlarına hizmet eder ve çıkan fırsatlardan aynı doğrultuda yararlanır. Bugün Afganistan’da, Kafkasya’da ve Ortadoğu’da olanlar, terorizme karşı ilân edilmiş olan bir savaş değildir. Usame Bin Ladin’in yarattığı fırsattan istifadeyle, stratejik kaynakların emperyal güçler tarafından paylaşımıdır.

XX’nci yüzyıl başında, ulus-devlet sürecini ve sanayi devrimini tamamlamış olan büyük güçler; 1910’lu yıllarda, Avrasya’nın egemeni olan ve stratejik kaynakları bünyesinde barındıran Osmanlı İmparatorluğunu yıkmadan önce, dünya kaynaklarını paylaşmak için kendi aralarında savaşa tutuştu. 1914’te başlayan büyük savaş, bu nedenle çıktı. Milli Mücadelemiz esnasında, savaş galibi olarak petrolü barındıran Basra Körfezini ve Arap Kıtasını ele geçirdikten sonra, 10 Ağustos 1920 tarihli ‘Türkleri yok etme ve dünyanın kalpgâhını ele geçirme’ plânından ibaret olan “Sevres”e imza koyan Churchill’in, “*Loyd George, Yunanlılara, denizci, İngiltere’nin dostu, Doğu Akdeniz’e hakim ve Hindistan yolunu koruyan bir ulus olarak bakmaktaydı*” ve Lloyd George’un, “*Büyük Yunanistan İngiliz İmparatorluğu için değer biçilmez bir kazanç olacaktır. Bugün 5-6 milyon olan yunanlılara verilen topraklar (Batı Anadolu ve Türkiye’nin Trakya topraklarını kastediyor) onlarda kalırsa, 50 yıl sonra 20 milyon olurlar. Onlar Süveyş Kanalı*

yoluyla bizim Hindistan, Avustralya ve Uzak Doğu'ya giden ulaştırma yollarımız üzerinde doğal denizaltı üsleridir. Yunanlılara dostluk gösterirsek, İmparatorluğumuzun birliğini sağlayan büyük yolun başlıca koruyucularından biri olurlar” sözlerini, günümüzdeki Kıbrıs çekişmelerini ve Türkiye'nin jeopolitik olarak dünyanın kalpgâhı olduğunu anımsattıktan sonra yine soralım:

Küreselleşen dünyada, emperyalist ülkelerin Doğu ve Ortadoğu politikasında bir değişim söz konusu mudur?

Küreselleşme, ülkemizin jeopolitiğine yönelik tehditleri ortadan kaldırıyor mu?

Küreselleşme, jeopolitik bilimini yok sayıyor mu?

Küreselleşme, dünya devletlerinin, jeopolitiğin dikte ettiği ulusal politikalarını terk etmelerine neden oldu mu?

Ulusların ve ulusal devletlerin ulus bilinçlerini, törelerini, dillerini, tarihlerini, geçmişteki kıvanç, gurur ve acılı zamanlarının izlerini yok edebilecek midir? Örneğin Almanlar'ın II. Dünya Savaşı'nda, Polonya'da auchwitz (Oxviyençim) ve Mejdanek esir toplama kamplarında yaptıkları vahşet ve soykırımı Yahudiler unutabilecekler midir? Yunanlılar'ın ve Ermeniler'in 1919-1922 yılları arasında, Anadolu'da savunmasız sivil halka yaptıkları zulüm, katliam ve barbarlıkları Türkler yok sayabilecekler midir?

Küreselleşme, Haçlı Seferleri'nden beri var olan 'Salip-Hilal' çatışmalarını ve bugün dünyadaki dinsel ayrıcalıkları ortadan kaldırıp, tüm insanların benimsediği bir küresel din mi yaratacaktır?

Yeryüzünün, insan yaşamının bekasını sağlayan enerji ve doğal kaynaklarını, tahılını, suyunu, petrolünü, uranyumunu; altın, gümüş, bor vb. gibi cevherlerini, kömür yataklarını, verimli topraklarını ya da tersine; çorak topraklarını, kum fırtınalarını, tufanlarını, adalarını, denizlerini, göllerini içlerindeki balık türlerine veya Afrika'nın tropikal bölgelerinde yaşayan hayvanlarına varıncaya kadar insanlar arasında, devletler arasında, ülkeler ve toplumlar arasında hakça ve eşitçe paylaşırarak mıdır?

Küresel bir hükümet ya da küresel bir otoriteyi kim temsil edecektir? Küresel adalet nasıl sağlanacaktır? Küresel yürütme ve yasama kurumları nasıl kurulacaktır?

Bütün bu sorulara, hiç kuşkusuz olumlu yanıtlar verilememektedir.

1950-1990 yılları arasında da, Avrasya'ya egemen olmak veya onu diğerine kaptırmamak için soğuk savaş dönemi yaşayan iki kutuplu dünyanın sona ermesiyle birlikte, süperliği ABD'ye kaptırmasına rağmen Rusya'nın, Kafkasya'ya “arka bahçesi” olarak bakması; jeopolitiğin ve yeryüzünün yaşam kaynakları mücadelesinin üzerine, küreselleşmenin hiçbir etkisi olmadığını vurgulamaktadır.

Atatürk Tarafından Bir Ulus-Devlet Olarak Kurulmuş Olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Yapısal Esasları Küreselleşmeye Engel midir?

Küreselleşmenin iki temel olgusunun, “demokrasi” ve “liberalizm” olduğunu göz önüne aldıktan sonra Atatürk’e dönelim:

Atatürk’e göre devlet, “Her şeyden önce bir insan topluluğu, bir millet varlığıdır. Bundan sonra bu insan topluluğunu, coğrafi sınırlarla belirlenmiş bir alana yerleştirip, onun kendi topraklarında yani dıştan hiçbir müdahale ve sınırlama olmaksızın, hür ve bağımsız yaşamasını ve çalışmasını güvence altına almak ve ülkenin bağımsızlığını koruyabilmek için kendine özgü bir nüfuz ve kuvvete sahip”¹⁰ bir varlıktır.

O’nun, gücünü, lâiklik, ulusal egemenlik, cumhuriyetçilik, bilim ve teknik, pragmatizm ve çağdaşlaşma, uygarlığın üst düzeyine çıkma, modernleşme gibi ilkelerin oluşturduğu mantık ve düşünce yapısından alan ulus-devleti esaslarının; küreselleşme ile çeliştiğini söylemek, sanıyoruz ki, emperyalistlerin amaçlarına hizmet eden büyük bir yanılgıdır. Bugün, modernleşme, çağdaşlaşma, bilim ve teknoloji; küreselleşmenin en etkin vasıtalarıdır.

1922 yılında, “Türkiye halkı, yüzyıllardan beri hür ve bağımsız yaşamış ve bağımsızlığı, yaşamın gereği olarak düşünmüş bir kavmin kahraman evlatlarıdır. Bu millet bağımlı yaşamamıştır, yaşayamaz ve yaşamayacaktır. Özgürlük ve bağımsızlık benim karakterimdir! Milli egemenlik, ekonomik egemenlik ile pekiştirilmelidir. Siyasi ve askeri zaferler, ekonomik zaferlerle taçlandırılmazsa sönüp gider” ve “Gözlerimizi kapayıp mücerret yaşadığımızı farz edemeyiz. Memleketimizi bir çember içine alıp cihan ile alakasız yaşayamayız... Bilakis müterakki, mütemeddin bir millet olarak medeniyet sahasının üzerinde yaşayacağız. Bu hayat ancak ilim ve fen ile olur. İlim ve fen nerede ise, oradan alacağız ve her ferdi milletin kafasına koyacağız. İlim ve fen için kayıt ve şart yoktur”¹¹; 1923’te de, “Türkiye devletinin bağımsızlığı kutsaldır. O, sonsuza kadar emniyette olmalı ve korunmalıdır. Türk milleti, yeni bir iman ve kesin bir milli azim ile yeni bir devlet kurmuştur. Bu devletin dayandığı esaslar, “Tam Bağımsızlık” ve “Kayıtsız Şartsız Milli Egemenlik”ten ibarettir. Millet, bu egemenlikten en küçük bir parçasını bile feda etmeyecektir; gözünü açmıştır”¹² diyen Atatürk; Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ni, temeli ve harcı “yurt ve ulus bütünlüğü” olan, Ayasofya’nın ve Sultan Ahmet Cami’nin görkemli sütunları gibi iki sütun

¹⁰ Afetinan, *Medeni Bilgiler ve M.K. Atatürk’ün El Yazıları*, Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara 1959, s. 384-387.

¹¹ *Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri*, C.II, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yayını, Ankara 1952, s. 44.

¹² *A.g.e.*, s. 91.

üzerine oturttu. Biri, “tam bağımsızlık”; diğeri “ulusal egemenlik” olan bu iki sütünü da, sağlam yapıp sarsılmamaları için “laisizm” ilkesiyle birbirine bağladı. Tam bağımsızlıktan; malî (parasal, ekonomik), siyasal (politik), idarî (yönetmel), adli (hukusal) tam bağımsızlığı kastettiğini vurguladı¹³.

22 Eylül 1924’te, Samsun İstiklal Mektebi’ndeki konuşmasında söylediği, “*Dünyada her şey için, medeniyet için, hayat için, muvaffakiyet için, en hakiki mürşit ilimdir, fendir. İlim ve fennin haricinde mürşit aramak gaflettir, cehalettir, delalettir. Yalnız ilmin ve fennin yaşadığımız her dakikadaki safhalarının tekamülünü idrak etmek ve terakkiyatını zamanla takip eylemek şarttır. Bin, iki bin, binlerce sene evvelki ilim ve fen lisanının çizdiği düsturları, şu kadar bin sene sonra bugün aynen tatbiki kalkışmak elbette ilim ve fennin içinde bulunmak değildir*”¹⁴ sözler ile yaptıklarının derin incelemesinden açıkça anlaşılacağı gibi; ne, Atatürk’ün ulus-devlet esasları ve ne de, Türk Ulusu’na işaret ettiği, aklın ve ilmin rehberliğinde uygarlığı yakalamak ve üzerine çıkmak hedefi, O’nun Cumhuriyetini yıkmak isteyen bir kısım art niyetlilerin iddialarının aksine; çağdaş dünyada üzerinde düşünülen ve tartışılan küreselleşmeyle ters düşmemektedir.

Atatürk’ün ölümünden sonra; demokrasiyi, sadece halktan oy toplamak veya oy için halkı kandırmak sanan bir zihniyetin ve o zihniyetin çarpık yönetiminin esiri olduğumuz bir gerçektir. Ülkenin jeopolitik gücünün farkında olan ve bu gücü çok iyi kullanan Atatürk’ün iç hat politikası ile siyasetinin gerektirdiği siyasal tam bağımsızlık prensibini koymasına ve O’nun bu politikası sayesinde II. Dünya Savaşında zarar görmememize rağmen; 1946-1999 yılları arasında, Türkiye Cumhuriyetini kuranların belirlediği ilkelerden ve esaslardan uzaklaştık ve 50’li yıllardan itibaren, bir tarafa döndük “sen bizim düşmanımızsın”; diğere tarafa döndük “sen bizim dostumuzsun” dedik. Atatürk’ün işaret ettiği Batı yönündeki çağdaşlaşmayı, bilim ve teknolojiyi rehber edinmeyi; Avrupa siyasetini uygulamak, kültürünü, yaşamını ve tüm değerlerini taklit etmek, 1932’de kurulan Türk Dil ve Tarih Kurultayı’nın öngördüğü amaç ve ilkelere rağmen; binlerce yıllık tarihimizdeki başarılarımızı unutarak dilimizi, tarihimizi yozlaştırmak olarak algıladık.

Atatürk’ün, “*Bilelim ki kendi benliğini bilmeyen milletler, başka milletlerin şikarıdır. Yetiyecek çocuklarımıza ve gençlerimize, göreceklere öğrenimin sınırı ne olursa olsun, ilk önce ve her şeyden önce Türkiye’nin bağımsızlığına, kendi benliğine (dil, töre, aile yapısı, tarih şuuru, din, kültür) ve milli geleneklerine düşman olan bütün unsurlarla mücadele etmek gereği öğretilmelidir. Dünyada, uluslar arası duruma göre böyle bir mücadelenin*

¹³ Afetinan, a.g.e., s. 388-390; A. İnan, *Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ün 1923 Eskişehir-İzmit Konuşmaları*, Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara 1982, s. 37, 29-32; M. K. Atatürk, *Nutuk*, C.III (Vesikalar), Türk Devrim Tarihi Enstitüsü Yayını, s. 1185.

¹⁴ *Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri*, C.I, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yayını, Ankara 1945, s. 197.

gerektirdiği manevi unsurlara sahip olmayan kişiler ve bu nitelikte kişilerden oluşan toplumlara hayat ve bağımsızlık yoktur”¹⁵ sözlerini unuttuk. O’nun kurduğu ve ‘sonsuzca kadar yaşatın’ direktifi verdiği yukarıda esaslarını belirttiğimiz ulus-devleti, küreselleşmeye aykırı bulup yıkılım demeye başladık. Siyasal bağımsızlık gitti. Ulusal egemenlik, partiler monarşisine döndü. Ulus iradesinin yerini; çoğunlukla, ulus sayesinde ve ona hizmet için Türkiye Büyük Millet Meclisine gelmiş olduğunu hatırlarına bile getirmeyen milletvekillerinin veya parti başkanlarının, ulus istekleriyle ters düşen keyfi ve tutarsız davranışları aldı.

Ekonomik bağımsızlık, dışarıdan güdümlü olmaya yine 1950’li yıllarda başladı. 1936’da, bağımsız teknoloji ve silahlı kuvvetler savaş sanayinin önemini bilen Atatürk yönetiminin, uçak üretip Hollanda’ya ihraç etmesini örnek alamadık. Demiryolu politikasını terk ettik. Kırıkkale silah fabrikamızı kapatıp, ABD’nin söz ve vaatleriyle ucuz silah alacağız uyutmasıyla, tencere kazan ürettik. 1960’lı yıllarda Kıbrıs’ta Türk soykırımına başlanıldığı zaman, çıkarma gemimizin olmayışına acı çektik. Ardından, 1964 Kıbrıs buhranı, ABD Başkanı Johnson’un tehditlerine ve ABD’nin silah ambargosuna maruz kaldık.

Bugün, “Avrupa Birliği’ne girmek için Kıbrıs’ı verelim” demek gafletinde bulunanlar da var. Unutulmaması gerekir ki, bir zamanlar VARŞOVA Paktı da, sonsuzluğa kadar yaşayacağı düşünülen ve büyük inançla kurulan siyasal ve ekonomik bir örgütlenmeydi. Ama çöktü. İngiltere’nin, Avrupa’nın müşterek para birimi “Euro”ya katılmadığı da düşünülürse; Avrupa Birliği’nin (European Union-EU) de bir gün, çıkarların mihveri değiştiği zaman çökmeyeceğini hiçbir kimse garanti edemez. Ama Kıbrıs yerindedir ve orada durur. Orası, Türkiye’nin yumuşak karnına vuran yerdir. İngiliz destekli Yunan Megali İdeası’nın bir parçası olan Batı Trakya, Rodos, Girit, Oniki Adalar’dan sonra, ele geçirilme aşamasına gelen tüm Ortadoğu’yu, Doğu Akdeniz’i ve Süveyş Kanalı yolunu kontrol altında tutan bir hedeftir. İngilizler, o nedenle, Doğu Anadolu’da stratejik Kars yaylasına Ruslar’ı sokmamaya destek vereceklerini Abdülhamit’e garanti etmek karşılığında, Kıbrıs’ı aldılar ve Dikelya’da üs tuttular.

Türkiye’nin, bizim göremediğimiz büyük gücünün farkında olan emperyalist devletler; Osmanlı İmparatorluğu’nun en güçlü dönemi olan kendilerinin “Muhteşem” adını taktığı Kanuni devrinde ve iki Fransız’ın ülkelerinin meyhanelerinde “nasıl Türk olunur?” diye konuştuğu, Londra’da hanımların, sultan kıyafetleriyle dolaştığı bir zamanda, bir İngiliz düşünürünün, İngiltere’nin yöneticilerine, “*Bu ulusu (Türkleri) yıkmak istiyor musunuz? O halde, onların diliyle, aile yapısıyla, töresiyle, tarih bilinciyle ve*

¹⁵ A.g.e., C.I, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yayını, Ankara 1945, s. 224.

diniyle oynayın!" önerisi yönünde, yüzyıllık plânların halâ peşinde olarak, Balkanlar'dan Asya'nın derinliklerine kadar Sovyet İmparatorluğu'nun dağılmasıyla büyük bir güç olma fırsatını yakalamış olan Türkiye Devleti'ne; ülke içindeki cehaleti, yoksulluğu, tarih bilinçsizliğini, çarpık eğitimi ve zihniyeti istismar ederek bölücü örgütlerle, şeriat üzerine peydahladıkları siyasal fraksiyonlarla, tahrik ettikleri rüşvet, yolsuzluk ve partililik hareketleriyle, din-mezhep çatışmalarıyla ve Atatürk düşmanlığı yaratmakla kolay altından kalkamayacak darbeler vurdular. Türkiye'nin potansiyelini eritmek için önce, ASALA'yı; daha sonra, PKK'yı devreye soktular. Döktüğü kanlarıyla birlikte Türkiye, bu melanetlerin ortadan kaldırılması için 250 milyar dolarlık bir kayba uğratıldı¹⁶.

Atatürk, 17 Şubat 1923'te, İzmir İktisat Kongresi'ni açarken söylediği, *"Bir milletin doğrudan doğruya yaşantısı ile ilgili olan, o milletin ekonomik durumudur. Gerçekten de Türk tarihi incelenecek olursa gerileme ve yıkılma nedenlerinin, ekonomik sorunlardan başka bir şey olmadığı derhal anlaşılır"* sözleriyle; Osmanlı İmparatorluğu'nu yarı sömürge durumuna düşüren ekonomik tehlikelere, bir daha düşmemek üzere dikkat çekti.

Atatürk döneminde çağdaş teknolojiyi yakalayan, uçak üreten, klasik silahlarını ve mermilerini yapan, üzerinde saman çöpü dahi bırakılmamış, yanmış ve yıkılmış bir vatanda, endüstri ve tarım ürünleri bakımından yeterli ve rekabet gücüne sahip bir duruma yükseltilmiş olan Türkiye, bu başarılarıyla Onun, *"Türk, öğün, çalış, güven!"* diye haykırdığı Türkiye ve Türk çocukları bugün; küreselleşme yolunda, bilinçli ya da bilinçsiz, Atatürk'ün ilkelerinden ve ideolojisinden saptırılmış, ulusal bilinçten yoksun çarpık eğitim ve uygulamalarla; öz benliklerinde varolan atalarından kalma güç ve yetenekleri ve damarlarındaki asaletleri unutturularak, Türklüğü'nden utanır, pısrık, özgüvenini yitirmiş, ürkek, çekingen, büyük ufuklara, hedeflere ve amaçlara yönelemeyecek bir ruh yapısına sokuldu.

O'nun, Türkiye Cumhuriyetini, Türk Yurdu'nun ve Ulusu'nun bölünmez bütünlüğünü, onur, bağımsızlık ve kültürel-ulusal benliğini emanet ettiği bir kısım gençlerimizi; göğsünde ve sırtında İngiliz, Amerikan bayrağıyla dolaşmakta bir beis görmeyen, Türkiye üzerinde tarihinin en yıkıcı bombardımanını yapan bir kısım gafil televizyon kanalları ve basın olumsuz etkileriyle de yan yana geldiklerinde, *"Haydi biraz chat yapalım!"*, *En Ti Vi, Si En En, Şov Yapma, Star Ti Vi"* diye konuşan bir toplum durumuna getirdik.

¹⁶ Bkz. *Türkiye Gerçekleri ve TERÖRİZM, Beyaz kitap*, (Başbakanlığın emri ile bakanlıklar arası bir kurul tarafından hazırlanmıştır), Ankara 1973; İ. S. Sırma, *Sömürü Ajanı İngiliz Misyonerleri*, İstanbul 1983; H. Köni, *Birinci Dünya Savaşı Öncesi İstihbarat ve Günümüze Etkileri, Bildiriler*, Genelkurmay Basımevi, Ankara 1989; N. U. Ucuşatar, *Kurmay Albay, Dağların Gözyaşları, Güneydoğuda Kardeş Kanının Belgesel Öyküsü*, 2. Baskı, C. I-II, Kastaş Yayınevi, İstanbul 2000.

Çocuklarımıza, yabancı dili; teknolojiyi ve bilimi yakalamak ve ülkesini yükseltmek gereği için öğrenmelerinin zorunlu olduğu bilincini kazandırmak yerine; kendi dilini yozlaştırma yönünde eğitim verdik. Öte yandan, Fransa’da, bir Fransız’a İngilizce; Norveç’te, bir Norveçli’ye Almanca; Almanya’da, bir Alman’a İngilizce konuşturulamadığını hiç hatırlarımıza getirmedik! Kendi ulusal değerlerimize sahip olmada, Atatürk gibi bir önderimizin aydınlığına rağmen; onlar kadar kıskanç olmadık! Halbuki bunlar, küreselleşmede başı çeken ülkeler!

Çok iyi bilmeliyiz ki; ruh, yurt ve değerlerimizi koruma bilinci çökünce uzuvlar düşer!

O halde, tarihteki Westphalia hükmünü yeniden anımsayalım:

50-60 yıl önce küreselleşme diye bir kavramın henüz ortaya çıkmadığı bir zamanda, dünya politikalarının üzerine bina edildiği ve 1648 yılında yapılmış olan Westphalia Barışı’ndan kaynaklanıp; “*Westphalian System*” olarak adlandırılan ilkeleri! Bu bir devletler sistemidir. Bu devletler sistemi, 19. ve 20. yüzyıllarda ulus-devletlerine dönüştü. *Westphalia Barışı’nın* üç prensibi şunlardı¹⁷.

1. *Kral kendi ülkesinin imparatorudur. Bağımsızlık ve siyasal otorite bakımından kendisinin üzerinde hiçbir güç yoktur. Her kral kendi ülkesinde bağımsızdır ve diğer her kral karşısında eşit haklara sahiptir.*
2. *Her hükümdar kendi ülkesinin dinini belirler ve uygular. Kralın dinsel hususlarda vereceği bağımsız yargılama hükümlerine ve hakkına dışarıdan hiç kimsenin müdahale ve karışma hakkı ve yetkisi yoktur.*
3. *Her kral ülkesine dışarıdan yönelebilecek ve herhangi birine egemen olan bir gücü önlemek veya defetmek için güç dengesi sağlama hakkına sahiptir.*

Çağdaş dünyada bu hükümlerin değiştiğini zannedenler yanlırlar. O halde, şu belirgin esasta birleşelim. Ulus-devlet ve Atatürk Türkiye’sinin esaslarından sapmak demek; milletçe, Asurlu’lar ve Babilli’ler gibi tarihin derinliklerine gömülmek ve becamızı ortadan kaldırmak demektir.

Türkiye Olarak Küreselleşmeyi Nasıl Algılamalı ve Uygulamalıyız?

Bu incelemede, belki biraz karamsar bir tablo çizildi. Fakat, *Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ülkesi ve ulusuyla güçlüdür.*

¹⁷ J. Baylis-S. Smith, *a.g.e.*, s. 19, 41.

İçinde bulunduğumuz süreçte, üzerinde sık sık konuşulan ve gündemden hiç düşmeyen ekonomik kriz, soygunculuk, yolsuzluk gibi yıkıcı ve düşündürücü etkenler, Türk Ülkesi kaynaklarının ve Halkı'nın ancak % 20'sidir. Devletimizin; büyük jeopolitik gücü, % 80'yle sağduyusu ve hasletleri yüksek düzeyli ve genleri atalarından tevarüs etmiş olan büyük bir ulusu ve yer altı ve yerüstü kaynaklarıyla yerinde granit gibi sapasağlam duran bir coğrafyası vardır.

Küreselleşmenin; ancak yeryüzünün kirlenmesinin, açlığın, yoksulluğun önlenmesi, hastalıkların ortadan kaldırılması, sağlık ve sosyal yardımların yapılması, barışın korunması, savaşın engellenmesi, bilim ve teknoloji de ilerleme, çağdaşlaşma, güç dengelerinin korunması, insan hakları ve benzeri amaçlı küresel kurumlarda olabileceğini idrak edebilir; yaptığımız hatalardan döner ve Atatürk Türkiye'sinin kuruluş esaslarını uygulamaya yönelir, her alanda % 80'yle statik duran gücümüzü dinamik hale çevirmeyi *başarır* ve hala "altın çıkaralım mı çıkarmayalım mı, nükleer reaktör kuralım mı kurmayalım mı?" gibi, aslında ülkenin zayıf ve kendilerine bağımlı bir durumda kalması için dışardan kaynaklanan anlamsız kararsızlıklarla zaman kaybetmekten geriye dönersek, Atatürk'ün unutturulmuş olan yurdunu ve ulusunu canından aziz bilme, dürüstlük, çalışkanlık, yüksek ahlak, öğrenme hırısı, başarma azmi, özgüven, onur ve ulusal benliğimize, bağımsızlığımıza ve geleneklerimize düşman olan unsurlarla mücadele bilinci gibi ilklerini her zaman hazırımızda tutup harekete geçirirsek; Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin bölgesinde dünya barışının vazgeçilmez anahtarı büyük bir devlet ve güç dengesi olmaması için hiçbir neden yoktur.